

บทที่ 8

อเมริกาในคริสต์ศตวรรษที่ 18

ประมาณปี ค.ศ. 1700 ศูนย์กลางอำนาจและประชากรได้เปลี่ยนจากนิวอิงแลนด์ไปเป็นอาณานิคมตอนกลาง คือ นิวยอร์ก (New York) เดลลาแวร์ (Delaware) นิวเจอร์ซีย์ (New Jersey) และเพนซิลวาเนีย (Pennsylvania) ด้วยเหตุผลที่ว่า

1. อากาศในอาณานิคมตอนกลางดีกว่า
2. อาณานิคมตอนกลางสามารถใช้การขนส่งทางน้ำได้ง่ายกว่า
3. อาณานิคมตอนกลางมีวัตถุดิบสำหรับการทำอุตสาหกรรมมากกว่าในนิวอิงแลนด์

ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้เมืองนิวยอร์กและฟิลาเดลเฟียกลายเป็นเมืองศูนย์กลางที่สำคัญ นอกจากนี้ลักษณะของประชากรในเมืองต่าง ๆ เหล่านี้ ก็แตกต่างจากประชากรในนิวอิงแลนด์ซึ่งปกครองด้วยพวกแองโกล-แซกซัน (Anglo-Saxon) และโปรแตสแตนท์ โดยอาณานิคมตอนกลางได้กลายเป็นที่รวมของเชื้อชาติต่าง ๆ เช่น อังกฤษ ดัช สวีเดน เยอรมัน ฝรั่งเศส ยิว และชนกลุ่มย่อย นับเป็นจุดเริ่มต้นลักษณะเด่นของอเมริกาในเวลาต่อมาจนถึงปัจจุบันซึ่งมักจะเอ่ยถึงอเมริกาว่าเป็น “melting pot”

ในช่วงตอนกลางศตวรรษที่ 18 มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น คือ ทางด้านการเมืองมีการประกาศเอกราช และในด้านแนวความคิดได้มีแนวความคิดแบบใหม่เกิดขึ้นซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงความเชื่อในทางศาสนา เพราะแนวความคิดแบบใหม่ให้ความสำคัญของการใช้เหตุผล ด้วยเหตุนี้จึงมีการขนานนามยุคนี้หลายชื่อด้วยกัน เช่น ยุคแห่งการปฏิวัติ (Revolutionary Age) ยุคแห่งการรู้แจ้ง (Age of Enlightenment) ยุคแห่งเหตุผล (Age of Reason)

การประกาศเอกราช

การปฏิวัติในอเมริกาเริ่มจากความสัมพันธ์ระหว่างอาณานิคมอังกฤษกับอังกฤษ เมืองแม่เริ่มเลวร้ายลงเพราะอังกฤษเริ่มควบคุมอาณานิคมมากขึ้น แม้การที่อังกฤษชนะ

ฝรั่งเศสในสงครามฝรั่งเศส - อินเดีย (the French - Indian War of 1756-1763) ซึ่งเป็น การหยุดการคุกคามของฝรั่งเศส (คู่แข่งสำคัญในการค้าขนสัตว์ของภาคตะวันตก ของทวีปอเมริกา) จะทำให้ชาวอาณานิคมมีความสุขก็ตาม แต่ก็มีความสุขเพียงระยะสั้น เพราะในเวลาต่อมาอังกฤษได้ออกกฎหมายใหม่บังคับใช้กับอาณานิคม คือ¹³ ในปี ค.ศ. 1764 ได้ออกกฎหมายน้ำตาล (the Sugar Act of 1764) และปี ค.ศ. 1765 ออกกฎหมายแสตมป์ (the Stamp Act of 1765) ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อเพิ่มเงินทองพระคลังที่ลอนดอน เป็นผล ให้ชาวอาณานิคมมีปฏิกิริยาตอบโต้อย่างรุนแรงและคัดค้านการเก็บภาษีใหม่ของอังกฤษ โดยการประกาศกฎระเบียบเกี่ยวกับสิทธิของตนเอง ในที่สุดรัฐสภาอังกฤษได้ประกาศ ยกเลิกกฎหมายแสตมป์ แต่ก็ทดแทนด้วยการเก็บภาษีเงินได้ทางอื่นโดยในปี ค.ศ. 1767 ได้ออกกฎหมายทาวน์เซนต์ (the Townshend Act of 1767) ซึ่งสร้างความโกรธแค้นให้แก่ ชาวอาณานิคมเช่นเดียวกัน ในที่สุดรัฐสภาอังกฤษประกาศยกเลิกกฎหมายทาวน์เซนต์ในปี ค.ศ. 1770 แต่ขณะเดียวกันอังกฤษยังคงเก็บภาษีใบชา (the Tea Act) ซึ่งเป็นการ กระตุ้นให้ชาวอาณานิคมไม่พอใจอังกฤษมากยิ่งขึ้น

¹⁴สาเหตุ 4 ประการ ที่อังกฤษเห็นความจำเป็นต้องเข้าแทรกแซงและควบคุม อาณานิคมนับจากปี ค.ศ. 1763 เป็นต้นมา คือ

1. อังกฤษคิดว่าอาณานิคม 13 แห่ง ก่อตั้งขึ้นได้เพราะอังกฤษ ดังนั้น ชาวอาณานิคมต้องตอบแทนบุญคุณและอำนวยความสะดวกประโยชน์ให้อังกฤษแต่เพียงผู้เดียว โดยชาวอาณานิคมต้องค้าขายกับอังกฤษ ปลูกพืชที่อังกฤษต้องการ ไม่ผลิตสินค้าแข่งกับอังกฤษ และต้องเป็นตลาดรับซื้อสินค้าของอังกฤษ
2. อาณานิคมอยู่ได้อย่างสันติสุขและสงบสุขเพราะกองทัพเรือและกองกำลังอังกฤษให้การปกป้องคุ้มครอง
3. ภาวะหนี้สินที่เกิดขึ้นเพราะการทำสงครามระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศสในอเมริกาเหนือชาวอาณานิคมต้องร่วมรับผิดชอบโดยต้องยินดีช่วยเหลือตามที่อังกฤษกำหนด
4. อังกฤษจำต้องทำไมตรีกับอินเดียเพราะอินเดียส่วนใหญ่เป็นศัตรูกับอังกฤษ ความเป็นมิตรกับอินเดียนั้นอังกฤษมุ่งผลประโยชน์ 2 ประการ คือ เพื่อปกป้องชาวอาณานิคมจากการถูกลอบโจมตีของอินเดีย และเพื่อทำการค้าขนสัตว์กับอินเดีย

¹³มูรี เจริญ, ประวัติศาสตร์แนวความคิดของสหรัฐอเมริกา (กรุงเทพฯ, 2529), หน้า 215-216.

¹⁴อรพินท์ ป่านาค, ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา (กรุงเทพฯ, 2539), หน้า 115-116.

สำหรับชาวอาณานิคมแล้วไม่ต้องการให้อังกฤษเข้าแทรกแซง คงมีเพียงชาวอาณานิคมกลุ่มน้อยที่ต้องการให้อังกฤษแทรกแซง ได้แก่ เจ้าของไร่ทางใต้และพ่อค้าในสังคมเมือง เพราะชาวอาณานิคมสองกลุ่มดังกล่าวนี้ติดต่อกับการค้าขายกับอังกฤษและจงรักภักดีต่อกษัตริย์อังกฤษ ชาวอาณานิคมส่วนใหญ่มองการเข้าแทรกแซงเพิ่มมากขึ้นของอังกฤษใน 13 อาณานิคมด้วยความไม่พอใจด้วยเหตุผล คือ

1. อังกฤษรุกรอนสิทธิเสรีภาพของชาวอาณานิคม ชาวอาณานิคมมาตั้งถิ่นฐานในอาณานิคม 13 แห่ง เพื่อแสวงหาเสรีภาพ อีกทั้งต้องการสิทธิอื่น ๆ เช่นเดียวกับคนอังกฤษในหมู่เกาะอังกฤษ หากไม่ได้สิทธิที่ถูกต้องดังกล่าวชาวอาณานิคมไม่จำเป็นต้องตอบแทนรัฐบาลอังกฤษในรูปของการจ่ายภาษี

2. รัฐบาลอังกฤษไม่เคารพในสิทธิของชาวอาณานิคม ไม่เคยอนุญาตให้ชาวอาณานิคมส่งตัวแทนสู่รัฐสภาอังกฤษ ขณะเดียวกันรัฐสภาอังกฤษได้แต่ออกกฎหมายหลายฉบับให้มีผลบังคับใช้ในอาณานิคมในรูปของการควบคุมและการแสวงหาผลประโยชน์จากชาวอาณานิคม ชาวอาณานิคมจึงปฏิเสธการจ่ายภาษีให้อังกฤษหากไม่มีตัวแทนชาวอาณานิคมในรัฐสภาอังกฤษ

3. รัฐบาลอังกฤษไม่ให้การปกป้องคุ้มครองชาวอาณานิคมอย่างจริงจัง ทหารอังกฤษที่ประจำการในอาณานิคมมีไว้เพื่อรักษาผลประโยชน์ด้านการค้าของอังกฤษซึ่งทุกครั้งที่มีการปะทะระหว่างชาวอาณานิคมในอินเดียหรือฝรั่งเศสนั้น ชาวอาณานิคมมักจะต้องต่อสู้โดยลำพังเป็นส่วนใหญ่

4. ชาวอาณานิคมมั่นใจว่าสามารถปกครองอาณานิคมได้โดยไม่ต้องมีการการเข้าแทรกแซงของอังกฤษ

¹⁶บุคคลที่กระตุ้นให้เกิดการปฏิวัติในอาณานิคมอาจจำแนกได้ดังนี้ คือ

1. ผู้มีอาชีพทางกฎหมายที่เป็นทนายความ ได้แก่ จอห์น·อดัมส์ (John Adams) จอห์น ดิคเคนสัน (John Dickenson) โทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) และ เจมส์ โอทิส (James Otis) ได้ดำเนินการทางการเมืองและใช้หลักปรัชญาในการตัดสินใจดำเนินงานทางด้านปฏิวัติเพื่อเอกราช

2. บาทหลวงและผู้ชุมนุมในโบสถ์ที่นิวอิงแลนด์ ได้ใช้หลักศาสนาสนับสนุนการปฏิวัติเพื่อเอกราช นับว่าเป็นการเข้ามามีบทบาททางด้านการเมืองและมีอำนาจในการปกครองของศาสนา

---

¹⁶มยุรี เจริญ, ประวัติศาสตร์แนวความคิดของสหรัฐอเมริกา (กรุงเทพฯ, 2529), หน้า 218.

3. ศิลปินและนักเขียนได้ช่วยเหลือการปฏิวัติเพื่อเอกราชในแนวทางของตนเอง เช่น การเขียนบทเพลง ร้อยแก้วและร้อยกรองที่แสดงถึงความรักชาติ อันเป็นการกระตุ้นและปลุกใจให้เกิดความรู้สึกต้องการที่จะปฏิวัติเพื่อเอกราชมากกว่าที่จะเป็นผลงานเขียนที่สร้างความพอใจทางด้านความสวยงามหรือสุนทรียรส

การทำสงครามระหว่างอังกฤษกับอาณานิคมนั้นใช้เวลานานกว่าที่ชาวอาณานิคมจะประกาศอิสรภาพสำเร็จ เนื่องจากกองกำลังอาณานิคมขาดกำลังพล อาวุธ เสบียงอาหารและเงินเพื่อบำรุงกองทัพ แต่ในที่สุดชาวอาณานิคมก็ได้ชัยชนะ

ชาวอาณานิคมประกาศเอกราชในวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776 โดยสภาแห่งภาคพื้นทวีป (ก่อตั้งโดยกลุ่มผู้นำชาวอาณานิคม) ได้ออกคำประกาศเอกราชซึ่งมี โทมัส เจฟเฟอร์สันเจ้าของไร่ยาสูบและทนายความจากอาณานิคมเวอร์จิเนียเป็นผู้ร่างสาระสำคัญส่วนใหญ่

ยุคแห่งการรู้แจ้ง (Age of Enlightenment) หรือ ยุคแห่งเหตุผล (Age of Reason)

ในช่วงเวลานี้นักคิดนักเขียนในอาณานิคมบางคน เช่น โทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) ได้รับอิทธิพลจากนักปราชญ์ตะวันตก เช่น โทมัส ฮอบส์ (Thomas Hobbes), จอห์น ล็อก (John Locke), ฌอง ชาคส์ รุสโซ (Jean-Jacques Rousseau) นักปราชญ์เหล่านี้เน้นในเรื่องของการใช้เหตุผลซึ่งมีผลกระทบต่อแนวความคิดในเรื่องศาสนาแบบพิวริตัน ซึ่งมีพื้นฐานมาจากระบบคัลวิน (Calvinism) ในยุคนี้เชื่อว่ามนุษย์มิได้เป็นของเล่นของพระเจ้าเช่นสมัยก่อน ตรงกันข้ามมนุษย์สามารถแสวงหาความสุขได้โดยไม่ต้องหวังว่าจะต้องเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับเลือกจากพระเจ้า ดังนั้น คนในคริสต์ศตวรรษที่ 18 จึงหันความสนใจจากพระเจ้ามาสู่มนุษย์ด้วยกัน เพราะเชื่อว่าความชั่วร้ายทั้งหลายเกิดจากสภาพแวดล้อมทางสังคมไม่ใช่เกิดจากบาปดั้งเดิม (original sin) การแก้ไขจะทำให้ได้โดยอาศัยเหตุผลและส่งเสริมการศึกษาเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงเป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของตนเองไม่ใช่พระเจ้าอีกต่อไป ผลจากแนวความคิดเช่นนี้ทำให้มีการเน้นการปรับปรุงสังคม ความเป็นมนุษย์และความเสมอภาคซึ่งเป็นสิทธิพื้นฐานของมนุษย์ให้มากยิ่งขึ้น

ดั่งที่ทราบกันแล้วว่าแนวความคิดใหม่นี้เกิดที่ยุโรปก่อนตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 15 แล้วจึงเข้ามามีอิทธิพลในอเมริกา¹⁶ เหตุที่แนวความคิดนี้มาถึงอเมริกาค่าช้าเพราะว่า

1. ความล่าช้าทางวัฒนธรรมของอาณานิคม
2. ความเชื่อในศาสนาอันเคร่งครัด แบบเดิมที่มีอิทธิพลครอบงำเหนืออาณานิคม
3. เศรษฐกิจแบบเกษตรกรรมในสหรัฐอเมริกาต้องการการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีน้อยกว่าการอุตสาหกรรมในอังกฤษ

แนวความคิดทางด้านศาสนา

ในช่วงนี้ความคิดในเรื่องศาสนาแบบคัลวิน (Calvinism) ซึ่งเป็นหลักความคิดของพวกเขา พิวรีตันเริ่มเปลี่ยนไปสู่ความคิดที่ใช้เหตุผลมากขึ้นโดย เรียกว่า ลัทธิเดออิส (Deism)

แนวคิดของลัทธิเดออิส

1. มีพระเจ้าเพียงองค์เดียว
2. มนุษย์สามารถปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นได้โดยอาศัยปัญญาและศีลธรรม
3. หลักพื้นฐานของศาสนาทุกศาสนาเหมือนกันหมด
4. มนุษย์จะต้องรักความจริงและเสริมสร้างคุณธรรม
5. ความชั่วร้ายเป็นสิ่งไม่ดีที่คอยทำลายความสุขของสังคม
6. การศึกษาและวิทยาศาสตร์เป็นสิ่งสำคัญต่อความสุขของมนุษย์
7. เสรีภาพทางศาสนาและทางโลกเป็นสิ่งสำคัญต่อความสุขของมนุษย์
8. ศาสนาที่เกี่ยวกับธรรมชาติถือว่าเป็นศาสนาสากล
9. ศาสนาใดก็ตามที่มีความรู้สึกเกลียดชังและการทำร้ายผู้อื่นผสมอยู่ ถือได้ว่าศาสนานั้นไม่ได้มาจากพระเจ้า
10. มนุษย์ทุกคนควรมีเสรีภาพที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับศาสนา

จากแนวคิดของลัทธิเดออิส เบนจามิน แฟรงคลิน ซึ่งเป็นนักเขียนในคริสต์ศตวรรษที่ 18 ได้สรุปว่า “การกระทำที่เป็นที่พอใจของพระเจ้า คือ การทำความดีต่อบุคคลอื่น”

---

¹⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 208.

ความแตกต่างในแนวคิดเรื่องศาสนาของคริสต์ศตวรรษที่ 17 กับคริสต์ศตวรรษที่ 18

แม้ว่าแนวคิดเรื่องศาสนาของทั้ง 2 คริสต์ศตวรรษ มีสิ่งที่คล้ายกัน คือ คนในคริสต์ศตวรรษที่ 17 และคนในคริสต์ศตวรรษที่ 18 ยังคงเชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างโลก แต่ก็มีความแตกต่างในเรื่องแนวคิดเกี่ยวกับศาสนา ดังนี้

1. ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 เชื่อว่าเมื่อพระเจ้าสร้างโลกแล้ว พระองค์ก็ยังเข้ามา มีบทบาทในทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ แต่ในคริสต์ศตวรรษที่ 18 กลับเชื่อตรงกันข้ามว่าเมื่อพระเจ้าสร้างโลกแล้ว พระองค์เป็นเพียงแต่ผู้มีอำนาจสูงสุดที่ควรแก่การยกย่องบูชาเท่านั้น พระองค์จะไม่ทรงเข้ามายุ่งเกี่ยวในโลกมนุษย์

2. ตามหลักลัทธิคัลวินเชื่อว่ามนุษย์จะมีความสุขจะต้องเป็นบุคคลที่พระเจ้าเลือกไว้เท่านั้น (election) แต่ในคริสต์ศตวรรษที่ 18 เชื่อว่า มนุษย์จะมีความสุขหรือไม่นั้นไม่เกี่ยวกับบาปดั้งเดิมของมนุษย์ หรือการเลือกของพระเจ้า แต่เหตุที่มนุษย์ไม่มีความสุขเป็นเพราะสภาพแวดล้อมและสังคมไม่ดีซึ่งเกิดจากตัวมนุษย์เอง เมื่อเป็นเช่นนั้นมนุษย์จึงไม่ควรทอดทิ้งแต่ควรพยายามปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น เพราะฉะนั้นหน้าที่ของมนุษย์คือ

2.1 มีเหตุผลเพราะเหตุผลเป็นเครื่องมือสำคัญในการแก้ไขและดำเนินสิ่งต่าง ๆ ได้ดีที่สุด

2.2 ต้องให้ค้ำจุนสนใจในสิ่งที่เป็นความจริงในโลกนี้

2.3 ส่งเสริมการศึกษา (education) และวิทยาศาสตร์ (science) (ในยุคนี้วิทยาศาสตร์และการศึกษากำลังเป็นที่สนใจมาก) เพราะเชื่อว่าการศึกษาและวิทยาศาสตร์จะทำให้มนุษย์สมบูรณ์

2.4 ปรับปรุงสังคมและความเป็นมนุษย์ให้ดีขึ้น โดยให้ความเสมอภาคในสิทธิที่ทุกคนควรจะมี

จากแนวคิดข้างต้นจึงมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงความสนใจของคนอเมริกันที่เคยสนใจแต่ในเรื่องพระเจ้าและโลกหน้ามาสนใจในเรื่องใกล้ตัว คือ เศรษฐกิจ สังคม การเมือง และทรัพย์สิน ตัวผู้นำก็เช่นเดียวกันได้เปลี่ยนไปจากการมีพระเป็นผู้นำมาเป็นครู พ่อค้า หรือเจ้าของโรงพิมพ์

ดังที่ทราบกันแล้วว่าวรรณคดีในคริสต์ศตวรรษที่ 17 มักจะเกี่ยวกับพระเจ้าที่เป็นผู้ลิขิตชะตาชีวิตของมนุษย์ เมื่อมาถึงคริสต์ศตวรรษที่ 18 จากการที่เชื่อว่า "เหตุผล" เป็นสิ่งสำคัญจึงทำให้ผลงานในยุคนี้มักเกี่ยวกับสังคมที่มนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้น เช่น ในผลงานเรื่อง "Autobiography" ของ เบนจามิน แฟรงคลิน นอกจากนี้ในยุคนี้ได้มีคนหันไปสนใจวรรณคดีละตินและกรีกที่สนใจในเรื่องของมนุษย์มากกว่าพระเจ้า ในยุคนี้ได้มีการส่งเสริมให้

เรียนภาษาละตินกันมาก กล่าวกันว่า นักศึกษาอเมริกันจะมีคุณสมบัติข้อหนึ่ง คือ สามารถพูดภาษาละตินได้ก่อนเข้ามหาวิทยาลัย ตำราและการบรรยายบ่อยครั้งเป็นภาษาละติน

เนื่องจากยุคนี้เป็นยุคที่คนอเมริกันสนใจการเมือง เศรษฐกิจและสังคม จึงมีผลงานที่เกี่ยวข้องกับการเมือง เช่น ผลงานของ โทมัส เพน (Thomas Paine) และในยุคนี้เองมีหนังสือพิมพ์ฉบับแรกเกิดขึ้นในเมืองบอสตันชื่อ "News-Letter"

วรรณคดีอเมริกันในลักษณะอื่นที่เกิดขึ้นในคริสต์ศตวรรษที่ 18

กลุ่ม "The Connecticut Wits"

เป็นครั้งแรกที่มีกลุ่มกวีรวมตัวกันโดยเรียกตัวเองว่า "The Connecticut Wits" กวีกลุ่มนี้เป็นผู้ที่จบมาจากมหาวิทยาลัยเยล โดยมีความเห็นตรงกันทั้งในด้านศาสนา และการเมือง ในด้านศาสนากลุ่มนี้เป็นอนุรักษนิยม (conservative) เพราะพอใจระบบคัลวิน ส่วนในด้านการเมืองแม้กลุ่มนี้จะเห็นด้วยกับการปฏิวัติ แต่พวกเขาเป็นเฟดเดอรัล (federalist) เพราะไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดเกี่ยวกับประชาธิปไตยของเพนและเจฟเฟอร์สัน นอกจากนี้กลุ่มนี้ยังเห็นว่าความยิ่งใหญ่ของอเมริกาควรจะแสดงออกมาในรูปของวรรณคดีจากการที่กวีเหล่านี้มาจากคอนเนคติกัตซึ่งได้ชื่อว่าเป็นที่ ๆ ชอบอนุรักษความคิดแบบโบราณ ดังเช่น พวกเขาจะไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่สร้างหรือค้นพบใหม่หรือลัทธิยูนิแทเรียน (unitarianism) ซึ่งเชื่อว่า พระเจ้าทรงอยู่โดยพระองค์เดียวไม่ได้เป็นสามหรือ "trinity" (ซึ่งหมายถึง พระบิดา พระบุตร และพระจิต) จึงเรียกกวีกลุ่มนี้ว่า "The Connecticut Wits" กวีที่สำคัญมีดังนี้ จอห์น ทรัมบูล (John Trumbull), ทิโมธี ดไวท์ (Timothy Dwight), และ โจเอล บาร์โลว์ (Joel Barlow)

ผลงานของกลุ่ม "The Connecticut Wits"

จอห์น ทรัมบูล	- "The Progress of Dullness" (1772-1773)
	- "McFingal" (1775, 1782)
ทิโมธี ดไวท์	- "The Conquest of Canaan" (1785)
	- "The Triumph of Infidelity" (1788)
โจเอล บาร์โลว์	- "The Hasty-Pudding : A Poem in Three Cantos" (1796)

บทละคร (Drama)

หลังจากสงครามประกาศอิสรภาพการละครเริ่มมีภาพชัดเจนขึ้น แม้ว่าพระชาวฝรั่งเศสและสเปนจะได้ใช้ละครในการสอนศาสนาแก่พวกอินเดียนมาก่อนก็ตาม แต่การละครก็พัฒนาเข้ามาในอาณานิคมอังกฤษเพราะพวกพิวริตันและกลุ่มโปรแตสแตนต์อื่น ๆ เชื่อว่า ละครเป็นผลผลิตของซาตาน แต่ในทางใต้ซึ่งอยู่ไกลจากอิทธิพลของลัทธิพิวริตันมีโรงละครอยู่บ้าง โรงละครแห่งแรก คือ “*Williamsburg*” ในเวอร์จิเนีย

บทละครที่นำมาแสดงบางเรื่องก็เขียนขึ้นเอง แต่บางครั้งจะนำบทละครของอังกฤษ เช่นของเชกสเปียร์ มาแสดง นักเขียนบทละครอเมริกันคนแรก คือ โทมัส ก๊อดฟรีย์ (Thomas Godfrey) บทละครเรื่อง **Prince of Parthia** (เขียนในปี ค.ศ. 1759 แสดงในปี ค.ศ. 1767) เป็นเรื่องโศกนาฏกรรม (tragedy)

หลังสงครามประกาศอิสรภาพมีกฎหมายห้ามความบันเทิงบางอย่าง การเขียนบทละครยังมีอยู่แต่ก็เขียนโดยมีจุดประสงค์เพื่อโจมตีอังกฤษและเป็นการโฆษณาชวนเชื่อ ในนิวยอร์กและฟิลาเดลเฟียถือว่าการไปชมละครเป็นสิ่งที่แสดงถึงความมีหน้ามีตาในสังคม แต่ละครที่แสดงส่วนมากจะเป็นการโฆษณาชวนเชื่อ เช่น ละครเรื่อง **The Battle of Bunker Hill, the Death of General Warren** ต่อมาแม้บทละครที่มีเนื้อหาข้างต้นยังคงมีอยู่แต่ก็ได้ปรากฏบทละครที่มีเนื้อหาอื่น ๆ ด้วย เช่น บทละครที่เกี่ยวกับความโรแมนติก หรืออินเดียนในความนึกฝันของผู้เขียน นักเขียนบทละครกลุ่มแรก ๆ ที่สำคัญมีดังนี้ วิลเลียม ดันแลพ (William Dunlap) จอห์น เฮาเวิร์ด เพน (John Howard Payne) เจมส์ เอ็น บาร์คเคอร์ (James N. Barker) และ ริชาร์ด เพนน์ สมิธ (Richard Penn Smith)

ผลงานบทละคร มีดังนี้

โทมัส ก๊อดฟรีย์	- The Prince of Parthia
รอยัลส์ ไทเลอร์	- The Contrast (แสดงในปี ค.ศ. 1787)
วิลเลียม ดันแลพ	- The Father
	- The Fatal Conception
	- Fontenville Abbey
	- The Archers
	- Andre'

นวนิยาย (Novel)

ในยุคนี้นวนิยายเริ่มมีภาพเด่นชัดขึ้น แต่เมื่อเปรียบเทียบกับงานวรรณกรรมในลักษณะอื่นของวรรณคดีอเมริกันนวนิยายมีวิวัฒนาการช้าสุด ที่เป็นเช่นนี้เพราะ

1. ในช่วงของการตั้งถิ่นฐานผู้อพยพจำเป็นต้องทำสิ่งอื่นที่จำเป็นก่อน จึงไม่มีเวลาให้กับนวนิยาย
2. นวนิยายขัดต่อหลักการทางศาสนาแบบพิวริตันและกลุ่มศาสนาบางกลุ่ม โดยคิดว่านวนิยายมีอิทธิพลในทางไม่ดีและเป็นการเสียเวลาที่จะอ่านนวนิยาย
3. นวนิยายจะเป็นที่ต้องการของกลุ่มที่ตั้งหลักแหล่งได้แล้ว แต่ว่าเป็นเพียงกลุ่มน้อย เช่น กลุ่มในนิวยอร์ก

ด้วยเหตุนี้นวนิยายจึงไม่แพร่หลายในช่วงต้นของการตั้งถิ่นฐาน ในช่วงแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 18 ผลงานของนักเขียนนวนิยายชาวอังกฤษได้เข้ามามีอิทธิพลในอเมริกา เช่น ปี ค.ศ. 1719 **Robinson Crusoe** ของ แดเนียล เดอโฟ (Daniel Defoe), ปี ค.ศ. 1749 **Tom Jones** ของเฮนรี ฟิลดิง (Henry Fielding) และปี ค.ศ. 1740 **Pamela** ของแซมมวล ริชาร์ดสัน (Samuel Richardson) ซึ่งเป็นต้นแบบของนวนิยายอเมริกันเรื่อง **The Power of Sympathy** ซึ่งตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1789 โดยไม่มีชื่อผู้แต่ง มีการคาดเดาว่าผู้แต่ง คือ วิลเลียม ฮิลล์ บราวน์ (William Hill Brown, 1765-1793) นอกจากนี้ยังมีผลงานอื่น ๆ อีก เช่น **Charlotte Temple** (1791) โดยซูซานนา เราสัน (Susanna Rowson, 1762-1824) **The Coquette** (1797) โดยฮันนาห์ เว็บสเตอร์ ฟอสเตอร์ (Hannah Webster Foster, 1759-1840) **Modern Chivalry** (1792-1815) โดย ฮิว เฮนรี แบร์คเค็นริดจ์ (Hugh Henry Brackenridge, 1748-1716)

นวนิยายเรื่อง **Modern Chivalry** นับได้ว่าเป็นนวนิยายอเมริกันแท้ ๆ เมื่อเปรียบเทียบกับผลงานของนักเขียนอเมริกันคนอื่น ๆ แม้รูปแบบจะยืมมาจากทางยุโรปแต่เนื้อเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้เกี่ยวกับประชาธิปไตยในสังคมอเมริกัน ซึ่งแบร์คเค็นริดจ์พอใจประชาธิปไตยแบบที่มีรากฐานมาจากเหตุผล ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าแบร์คเค็นริดจ์เป็นนักเขียนในยุคที่เหตุผลมีบทบาทมาก ในการเขียนแบร์คเค็นริดจ์ใช้วิธีการทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนุกสนาน แต่นวนิยายเล่มนี้มีข้อเสียเช่นกัน คือ เป็นนวนิยายที่ยาวมาก

กลุ่มนักเขียนวรรณคดีอเมริกันในคริสต์ศตวรรษที่ 18

กลุ่มนักเขียนในคริสต์ศตวรรษที่ 18 สามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มที่สำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มที่เขียนเกี่ยวกับการเมือง (Political Writings) เช่น

- Benjamin Franklin (1706-1790)
- John Dickenson (1732-1808)
- Thomas Paine (1737-1809)
- Thomas Jefferson (1743-1826)
- George Washington (1732-1799)

2. กลุ่มกวี (Poetry) เช่น

- John Trumbull (1750-1831)
- Timothy Dwight (1752-1817)
- Joel Barlow (1754-1812)
- Philip Freneau (1752-1832)

3. กลุ่มนักเขียนบทละคร (Drama) เช่น

- Thomas Godfrey (1736-1763)
- Royall Tyler (1757-1826)
- William Dunlap (1766-1839)

4. กลุ่มนักเขียนนวนิยาย (Novel) เช่น

- Hugh Henry Brackenridge (1748-1816)
- Charles Brockden Brown (1771-1810)